

LBRIS

We know
books

WILLIAM STADIEM

Madame

Laude

O lume secretă a plăcerii,
privilegiilor și puterii

Traducere din limba engleză de Claudia Roxana Olteanu

Prefață de Stelian Tănase

CORINT
ISTORIE
—2020—

Cuprins

<i>Prefață de Stelian Tănase</i>	5
<i>Introducere</i>	13
Capitolul 1 – <i>Câteva noțiuni în limba franceză</i>	19
Capitolul 2 – <i>Cum se naște o madamă?</i>	47
Capitolul 3 – <i>Tinere talente</i>	82
Capitolul 4 – <i>Olimpiada sexului</i>	117
Capitolul 5 – <i>Directoare de școală</i>	143
Capitolul 6 – <i>Crimă fără pedeapsă</i>	180
Capitolul 7 – <i>O americană la Paris</i>	201
Capitolul 8 – <i>Se strânge șurubul</i>	238
Capitolul 9 – <i>Exil pe Rodeo Drive</i>	264
Capitolul 10 – <i>Prizoniera sexului</i>	299
<i>Epilog</i>	329
<i>Mulțumiri</i>	335
<i>Mic dicționar de nume proprii</i>	337
<i>Index</i>	355

Capitolul 1

Câteva noțiuni în limba franceză

Camelot* venea la Paris. Era primul turneu oficial întreprins de cuplul prezidențial în Europa, iar cei doi erau mai mult decât încântați. Dacă Jackie Kennedy se bucura că îl va întâlni pe unul dintre idoli ei literari, noul ministru francez al culturii, André Malraux (*Condiția umană*), cu care avea să facă un tur special al Luvrului, persoana la care John Kennedy se gândea, probabil, cel mai mult era Madame Claude, care urma să-i prezinte lui JFK propria viziune asupra condiției umane. Era un rendez-vous cu destinul pe care președintele îl plănuia de câteva săptămâni.

După eșecul din Golful Porcilor din aprilie 1961, John Kennedy era hotărât să-și relanseze președinția. Cea mai bună modalitate de a atrage atenția întregii omeniri ca reprezentant al Lumii Noi și de a o face să uite de nereușita din Cuba era să se întâlnească cu doi reprezentanți marcantți ai Lumii Vechi, Charles de Gaulle și Nikita Hrușciiov, acasă la ei, în Europa. Dar simplul fapt că JFK avea treburi importante în străinătate nu însemna că își putea stăpâni obsesia pentru sex, care transforma Casa Albă într-un bordel cu „secretare” bine-crescute, care își petreceau timpul mai mult în piscină și apoi în dormitorul Lincoln decât la mașina de scris.

---

* Denumire sub care mai este cunoscută administrația Kennedy (n. tr.).

Dacă giumbușlucurile făcute în pat de JFK la Casa Albă aveau ca rezultat un soi de farsă franțuzească de budoar, ce loc mai bun ca Parisul se putea găsi pentru continuarea spectacolului? Și ce beneficiu secundar mai bun ar fi avut o astfel de excursie diplomatică decât o mostră din comorile și plăcerile lui Madame Claude, despre care JFK auzise de curând de la playboy-i lui, Frank Sinatra, Igor Cassini și Porfirio Rubirosa, care îl regalau cu povești despre tânăra (de vreo 30 de ani) și eleganta codoașă specializată în transformarea fiicelor cuviincioase ale aristocrației franceze *nouvelle pauvre** postbelice în *filles de joie***.

Dacă JFK avea un gen preferat, acela era fata sănătoasă, snoabă, cuminte și educată, a cărei inaccesibilitate fâțișă, asemănătoare unui cordon sanitar, o putea viola, cum erau fetele de la Miss Porter sau Ethel Walker***, care îi ațâțaseră dorințele pe când era elev la Choate și student la Harvard. Fete precum Jacqueline Bouvier, cu care trebuise să se căsătorească pentru a se culca cu ea, ca să descopere mai apoi repede că una singură nu e de ajuns. Și acum iată, aici, o matroană specializată exact în ceea ce îl interesa pe el.

Desigur că președintele avea multe excepții de la regula lui și multe femei frumoase îi ieșiseră în cale. Marilyn Monroe, ultima lui obsesie, se încadra cu greu în tipul liceenei cumiți. La fel și Judy Campbell, care împărțise patul nu doar cu JFK, Sinatra sau mafiotul Sam Giancana din Chicago, ci și cu tatăl lui,

* Expresia *nouveaux pauvres* („noi săraci”, în franceză) desemnează o categorie de persoane afectate de o nouă formă de sărăcie apărută după al Doilea Război Mondial ca urmare a schimbărilor profunde de ordin economic, tehnic și social produse în societate. În contrast cu aceasta se folosește expresia *nouveaux riches* („noi bogati”), apărută în perioada interbelică (n. red.).

** Fiice ale plăcerii (fr.).

*** Școli de fete din SUA (n. red.).

Joseph, căruia toată lumea îi spunea și acum „domnul ambasador”, de când fusese omul lui Franklin D. Roosevelt la Palatul Buckingham. (JFK îi zicea tatălui său „Marele JP”.) Totuși, Judy Campbell, cu toată lipsa ei de educație, făcuse școala catolică și avea aceeași puritate autentică pe care i-o oferise și Jackie. Era genul de fată pe care o puneala la dispoziție această Madame Claude. JFK murea de nerăbdare.

Nu avea deloc aversiune față de prostituție, indiferent cât de eufemistic era acest cuvânt, și nu-l deranja să împartă cu tatăl său o amantă. Așchia nu sare departe de trunchi. În ciuda faptului că se trăgeau din irlandezi catolici și a rădăcinilor pe care le aveau în puritanul Boston, membrii familiei Kennedy, cel puțin bărbații, nu erau deloc pretențioși în privința sexului, mai ales a sexului comercial. La urma urmelor, lui Joe, unul dintre cei mai mari afaceriști din America, i se părea firesc să combine cele două mari pasiuni ale sale, sexul și comerțul.

În timp ce era elev la Choate, John Kennedy și-a pierdut virginitatea cu o prostituată albă din Harlem, lucru pe care i l-a povestit colegului de școală LeMoyne Billings, cel mai bun prieten al său. Când era la Harvard, iar Joe era ambasador în Anglia, tatăl și-a luat fiul într-un circuit al legendarelor bordeluri legale – *maisons closes* – ale Parisului. Acestea erau, practic, hoteluri de lux în care nimeni nu dormea niciodată singur. Le One-Two-Two, de exemplu, numit așa după numărul la care se găsea pe Rue de Provence, în spatele magazinului universal Galeries Lafayette, era inclus în multe circuite scumpe cu ghid dedicate străinilor care vizitau Orașul Luminilor.

A face sex la Le One-Two-Two sau la alte bordeluri celebre, precum Le Sphinx sau Le Chabanais, care-și luau numele după acea *rue* pe care se aflau, era o tradiție exclusivistă la Paris, ca

URDIS | We know
 3000

și a lua masa la Maxims* sau a urmări un spectacol la Folies Bergère**. După o masă rafinată luată în localul respectiv, domniile se puteau retrage cu frumoasa aleasă (erau 60 de frumuseți dintre care puteai alege) într-unul dintre cele 22 de dormitoare, fiecare având o anumită tematică. Exista o cameră care avea ca temă jungla africană, una cu plaja de la Miami, una care reproducea o cabină de lux de pe vasul *Normandie*, un adăpost de pirat, o cabină de hidroavion și, elementul de atracție al tuturor acestor locuri, o temniță bine înzestrată.

Le One-Two-Two nu era preferat doar de Joe Kennedy, ci și de numeroșii lui prieteni de la Hollywood, printre care se numărau Humphrey Bogart, Fatty Arbuckle, Gary Cooper și Cary Grant. Și femeilor le plăcea, inclusiv lui Marlene Dietrich și Gloriei Swanson, iubirea vieții lui Joe, care a locuit la Paris în zbulcumații ani 1920, ca marchiză de Falaise. Soțul ei, marchizul, a devenit angajatul lui Joe la Studiourile Pathé, deținute de familia Kennedy. Marchizul îi prezenta lui Joe splendorile nopții pariziene, timp în care Joe avea o aventură pe față cu marchiza și producea filmul *Queen Kelly*, un fiasco niciodată terminat, care spunea povestea unei patroane de bordel din estul Africii, aflat sub stăpânire germană.

În timpul războiului, Le One-Two-Two și celelalte cluburi importante au fost preluate de Gestapo și transformate în bordeluri pentru ofițerii superiori nașiști. Casele respective au fost închise definitiv în 1946, datorită unei legi elaborate de Marthe Richard, ea însăși prostituată devenită aviatoare și apoi spioană, care, după război, a intrat în politica sexului. Folosindu-se de furia francezilor împotriva nașiștilor, Richard a marcat efectiv toate bordelurile cu o zvastică stacojie și le-a

* Unul dintre cele mai renumite restaurante din capitala franceză, fondat în 1893 (n. red.).

** Sală de spectacole din Paris, inaugurată în 1869 (n. red.).

scos pe prostituate în stradă (erau sute de mii în toată Franța), ca în filmul *Irma la Douce*, turnat de Billy Wilder în anii 1960, în care rolul prostituatei vesele care dă titlul filmului e interpretat de Shirley MacLaine. Femeile care făceau trotuarul au devenit în scurt timp un simbol al Parisului, asemenea teraselor cafenelelor.

Totuși, nicio lege nu putea face să dispară complet bordelurile din Franța. Au apărut case secrete, de multe ori controlate de Mafia corsicană. Niciuna nu era mai selectă și mai discretă decât cea a lui Madame Billy, o casă mare, din secolul al XIX-lea (acum demolată), din Rue Paul Valéry, nr. 4, din luxosul arondissement 16, pe care o frecventau politicieni importanți, vedete ale cinematografului francez, precum Jean Gabin și Yves Montand, sau magnați americani precum Henry Ford al II-lea. Joseph Kennedy îl duse de multe ori acolo pe Jack în anii 1950, pentru a se distra după masă în drum spre casa de vacanță pe care familia Kennedy o închiria la Èze, pe Coasta de Azur, chiar și după ce Jack se căsătorise cu Jackie și fusese ales senator. Complexul Hyannisport avea câteva elemente de atracție, dar între acestea nu figura *bouillabaisse** sau accesul facil la prostituate simandicoase – așa a luat naștere diaspora sezonieră din Franța. Rose** rămânea de multe ori în Massachusetts, lăsându-i pe băieți să se distreze pe Riviera. Simțul pudorii și înfrânarea nu erau cunoscute familiei Kennedy.

Madame Billy avea un bordel de modă veche, cu 20 de fete cochete, un bar imens și zece camere. Ceea ce oferea această nouă Madame Claude era o fantezie nemaiîntâlnită până atunci. Ea putea pregăti pentru client femeia visurilor sale. Ideea ei originală a fost să combine fanteziile de la

* Supă de pește, specialitate culinară specifică regiunii Provence, din sud-estul Franței (n. red.).

** Soția lui Joseph Kennedy și mama lui John F. Kennedy (n. red.).

cabaretul Crazy Horse, acel templu al striptease-ului de pe Avenue George V înființat în 1951, considerat cel mai elegant club de profil, la care evoluau cele mai spectaculoase fete din lume, cu realitățile prostituției.

Regula valabilă pentru speciemenle perfecte de feminitate de la Crazy Horse era „privește, dar nu pune mâna”. Același standard de *voyeurism* se aplica și amazoanelor de la Lido* și Folies Bergère, la fel ca supermodellelor de azi. Madame Claude a avut geniul să permită înlăturarea acestui scut protector, îngăduindu-le bărbaților obișnuiți, sau cel puțin bogătaşilor, să atingă ceea ce era de neatins. Nu trebuia să fii Tom Brady ca să o ai pe Gisele Bündchen. Nu trebuia să fii nici Harvey Weinstein. Nu trebuia să hărțuiești pe nimeni, nu trebuia să te bați cu nimeni. Nu trebuia nici să fii burlac. Chiar dacă erai șef de stat.

Serviciul special și secret al lui Madame Claude se adresa „bărbatului care are totul”, ca mai toate reclamele de pe Madison Avenue de la sfârșitul anilor 1950, menite să le stârnească oamenilor dorința de a câștiga și mai mult. Pe lângă faptul că erau înalte, superbe și aveau un trup sculptural, Claude a mai adăugat un element: distincția. Fetele ei nu făceau pur și simplu striptease; proveneau din vechi familii din înalta societate franceză. Mai ales în Franța, snobismul era o mare virtute, iar Madame Claude a jucat cartea aceasta până la capăt. Majoritatea întâlnirilor aveau loc „la client”, iar în cadrul acestora ea vindea intelect și farmec, nu doar sex. Își trimitea fetele la întâlniri de seară la care se lua masa, se dansa și se încheia totul în mod fericit în cele mai luxoase locuri din acest fermecător oraș. Timpul însemna bani, iar o bună parte din timpul pentru

* Alt cabaret celebru situat în Paris, pe Champs-Élysées, inaugurat în 1946 (n. red.).

care se plătea era reprezentat de farmecul romantic sau de iluzia acestuia, nu de sex.

Mogulii și vedetele aflate în vizită, de obicei fără soții, își încheiau serile feerice în apartamentele lor luxoase de la Ritz, Plaza Athénée, Crillon sau George V. Când era nevoie de discreție, ca în cazul lui JFK, se putea aranja un rendez-vous strict secret, într-un loc ireproșabil, bineînțeles, nu într-unul dintre omniprezentele *hôtels de vingt minutes**, în care se consumau relații întâmplătoare. Claude avea un apartament cu trei dormitoare în Rue de Marignan, în zona comercială a bulevardului Champs-Élysées. Două sau mai multe fete frumoase, invariabil înalte și grațioase ca niște manechine se aflau acolo la datorie, satisfăcând închipuirile și pasiunile diabolice ale jurnaliștilor și fotografilor de la *Paris Match*, care-și avea sediul după colț, sau ale vedetelor și producătorilor din „Micul Hollywood” parizian, cartierul companiilor de film grupate vizavi de Champs-Élysées, pe Rue de Ponthieu și pe Rue de Colisée.

Apartamentul de pe Marignan îi deservea de asemenea pe magnații englezi și europeni aflați în trecere, care stăteau pe Champs-Élysées la Travellers Club. Șeful bagajistilor de acolo, un om priceput la aranjamente, o ajutase pe Madame Claude să-și înceapă afacerea cu doar câțiva ani înainte, strecurându-le numărul ei de telefon membrilor mai privilegiați. (Clubul a avut clientela exclusiv bărbătească până în secolul al XXI-lea.) Ca o ironie a sorții, clădirea de marmură a clubului, aflată pe Champs-Élysées, la nr. 25, fusese construită în 1865 de Esther Lachmann, una dintre prostituatele cele mai cunoscute ale Parisului într-o epocă în care „*les grandes horizontales*”**, cum

* Hoteluri de 20 de minute (fr.).

** Marile horizontale (fr.).

erau numite metresele de lux, erau echivalentul de azi al starurilor feminine din domeniul rockului și al filmului, ca și al celebrităților de felul celor din familia Kardashian.

Cazul ascensiunii sociale prin sex a lui Lachmann, evreică săracă născută la Moscova în 1819, merită să fie cercetat; ea avea să devină un model chiar pentru Madame Claude. Lachmann, fiica unui țesător, a fost căsătorită la 17 ani cu un croitor rus sărac, a avut un fiu și i-a abandonat pe amândoi, ducându-se la Paris. La 21 de ani, era amanta lui Henri Herz, cunoscut pianist și fabricant de pianе, care a introdus-o în cercurile înalte ale lumii artistice, dacă nu în înalta societate. Când Herz a refuzat să-și părăsească soția pentru ea, Lachmann a trecut Marea Mânecii și s-a dus la Londra, unde o altă curtezană i-a împrumutat rochiile decoltate care atrăgeau atenția bărbaților din aristocrația britanică la premierele de la Covent Garden. În 1851, a dat lovitură, căsătorindu-se cu portughezul Albino de Araújo de Paiva, a cărui familie făcuse avere din negoțul cu opiu în colonia Macao.

În 1852, la 33 de ani, „La Paiva”, așa cum era numită, a divorțat de vlăstarul opiului și a făcut o nouă victimă în persoana contelui german Guido Henckel von Donnersmarck, un tânăr de 22 de ani, moștenitor al unui imperiu minier. Femeii i-au trebuit aproape 20 de ani să-l ducă la altar pe tânărul conte, lucru care s-a întâmplat în 1871. A fost însă una dintre cele mai scumpe idile din istorie, căci La Paiva a primit de la conte nu doar mănăstirea Chateau de Ponchartrain, de lângă Paris, ci și, odată cu construcția actualii clădiri a Travellers Club, considerată pe atunci culmea ostentației, echivalentul palatului ridicat pentru Aaron Spelling în Holmby Hills, în anii 1980, în timpul administrației Reagan. Auguste Rodin a fost unul dintre cei care au ajutat la construcția imobilului, el, Zola, Flaubert și Delacroix fiind invitați obișnuiți la petrecerile pe care le dădea

La Paiva, considerate cele mai extravagante din acea perioadă. Ea chiar l-a inspirat pe Alexandre Dumas-fils să scrie, în 1873, o piesă despre o curtezană care are un succes atât de mare, dar este atât de lipsită de scrupule, încât soțul ei, un magnat al comerțului cu arme, este îndreptățit s-o ucidă. Titlul piesei era *La Femme de Claude**. Se crede că de la acesta se trage *nom de bordel*** Madame Claude.

Satisfacerea fanteziilor erotice ale unui președinte aflat în vizită era cea mai delicată și mai pretențioasă formă de diplomație a dolarului. În același timp, era un coșmar logistic, dat fiind faptul că ochii întregii lumi erau ațintiți asupra noului președinte și asupra fermecătoarei lui soții, aflată la prima manifestare a francofiliei sale. Că JFK putea fi prins cu pantalonii în vine în timpul unei vizite de stat era un lucru care nici măcar nu putea fi luat în considerare. Totuși, având aroganța tatălui său, care spunea că genului potrivit de băiat rău i se poate ierta orice, John Kennedy era atât de obsedat de sex și atât de nerușinat și de nesăbuit în obsesiile lui, încât și-a plănuit escapada sexuală franceză ca pe o Zi Z priapică.

Planul preliminar a fost pregătit în cea mai mare parte de Madame Claude și Pierre Salinger, atașatul de presă și omul de încredere al lui Kennedy, care, în ciuda multor presupoziii, era doar *pe jumătate* francez (mama), fiind crescut și educat în San Francisco. Vorbea însă în mod fluent limba franceză; în plus, avea aceeași înclinație spre indecență ca șeful lui, așa încât i-a făcut plăcere să se ocupe de treaba respectivă. La început, Madame Claude l-a respins pe Salinger. Erau prea multe lucruri care puteau s-o ia razna și prea mulți ochi îndreptați spre potențialul ei client, probabil, cel mai faimos bărbat din lume.

* *Nevasta lui Claude* (fr.). Personajul principal al piesei este Claude Ruper (n. red.).

** Nume de bordel (fr.).

Claude era relativ nouă în branșă, iar ultimul lucru de care avea nevoie era un scandal în presa internațională. Majoritatea clienților ei proveneau din lumea divertismentului, din industrie și din finanțe; în acel moment, avea puține contacte cu autoritățile franceze. Dacă au putut închide marele Le One-Two-Two sau emblematicul Sphinx, acestea ar fi strivit mica ei afacere ca pe o muscă, iar pe ea ar fi trimis-o la Fleury-Mérogis, cumplitul Alcatraz din *la belle France*, unde se duceau să moară matroanele păcătoase. Claude o ducea bine. De ce să riște să piardă totul?

Salinger, negustor înăscut, a transformat toate elementele negative în elemente pozitive. Francezii apreciau sexul în aceeași măsură ca discreția aventurilor lor. Aveau să-și întoarcă privirea. În plus, a subliniat el, dacă reușea să-l servească pe președintele Kennedy, Madame Claude avea să devină „un om ajuns”, care putea să se ocupe de cei mai importanți bărbați ai lumii. Așa se nășteau miturile. Oare cei de la Maxim's s-ar fi temut să-l servească pe Curnonsky, „Prințul Gastronomilor”, cel mai mare expert în gastronomie al secolului al XX-lea? Profită de ocazie, a îmboldit-o Salinger pe Claude. Fă-o pentru cariera dumitale. Fă-o pentru țara dumitale, a plusat el, parafrazând discursul inaugural al lui JFK. Fii ambițioasă! După ce a cântărit riscurile și avantajele ca un bancher iscusit, cum ar fi putut să fie de altfel, Claude s-a hotărât să accepte.

Salinger obținuse datele de contact ale lui Madame Claude de la George Jacobs, valetul lui Sinatra, fost bucătar și consilier de amiral, majordomul Președintelui*, care se pricepea la toate problemele sexuale și culinare. Jacobs avea numărul de la Igor Cassini, un conte de origine rusă, devenit cel mai cunoscut editorialist de mondenități din America, care scria sub pseudonimul Cholly Knickerbocker la una dintre publicațiile

grupului de presă Hearst. 20 de milioane de oameni îl citeau pe Cassini, membru de vază al lumii despre care scria, căsătorit cu Charlene Wrightsman, fata vecinului lui Joe Kennedy din Palm Springs, Charles Wrightsman, magnatul de la Standard Oil. Igor Cassini era un desfrânat notoriu și un cunoscător al tuturor problemelor sexuale și globale. El a pus-o pe Madame Claude pe lista de priorități a lui JFK.

Ca o ironie a sortii, tot Cassini o „descoperise” pentru prima oară pe Jacqueline Bouvier în 1947, la un bal din Newport, statul Rhode Island, și o prezentase oficial în editoria-
lul intitulat „Debutanta anului”. Existau însă și alte legături strănse. Mama vitregă a soției lui, Jayne Wrightsman, era îndrumătoarea lui Jackie Kennedy în ale stilului, în timp ce fratele lui, playboy-ul Oleg, care fusese căsătorit cu Gene Tierney și logodit cu Grace Kelly, era creatorul de modă personal al lui Jackie la Casa Albă, responsabilul administrației Kennedy în probleme de stil. Amândoi, și Igor, și Oleg, gustaseră din plăcerile oferite de Madame Claude, iar recomandarea lor era ca un fel de aprobare venită din partea unei case regale. Poate că apropierea lor de Jackie era puțin cam mare ca să fie liniștitoare, dar lui JFK îi plăcea tocmai asta, să ducă lucrurile la limită în materie de sex.

Inițial, JFK a solicitat-o, cu o lună înainte de călătoria programată pentru luna mai, pe Anouk Aimée, care tocmai apăruse cu un an înainte în *La Dolce Vita* a lui Fellini. Kennedy fusese fascinat și era obsedat de ea. Faptul că cerea o vedetă în plină ascensiune poate părea o îndrăzneală fără margini, chiar și pentru un tânăr energic ca el. Totuși, despre JFK se putea spune orice, dar nu că era îndrăzneț, iar accesul la vedete și la modele era exact ceea ce o diferenția pe Madame Claude de alte matroane. Ea putea face să se împlinescă visele cele mai nebunești, chiar dacă visătorul era președintele SUA. Era

* Apropiatăii îl porecliseră The Chairman pe Frank Sinatra (n. red.).